

МАЛКА САТИРА

Две кучета отъ вълчата порода
азъ срѣщамъ изъ града, посрѣдъ народа.
Две кучета — настрѣхнали и едри —
живѣятъ и разхождатъ се рахатъ;
едно отъ тѣхъ е съ четири крака,
а другото — съ професорска катедра
и съ кжсичка, проскубана брада.
— Ну, да.

Живѣемъ времена — дословно: модни,
а двата песа, още безъ намордникъ,
ту лаятъ и рѣмжатъ, ту съ гнѣвъ се мръщатъ,
наострили къмъ слънцето зѣби
и чакатъ отъ небето, може би,
предъ тѣхъ да падне нѣкой кжсъ отъ мърша,
да падне — мърша, мърша, господа.
— Ну, да.

Азъ знамъ: таквазъ е пустата природа
на кучета отъ вълчата порода,
но где ли сж общинскитѣ кучкари?
Това на тѣхъ, поне, е занаятъ —
да взематъ да премахнатъ тази гадъ,
хемъ да спасятъ отъ кучета България,
хемъ пѣкъ народа беденъ отъ беда.
— Ну, да.